



ת"פ 62274/05/20 - פרקליטות מחוז חיפה - פלילי נגד ישראל סטויניקו, בניהו מנשירוב

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 62274-05-20 פרקליטות מחוז חיפה - פלילי נ' סטויניקו(עציר)

תיק חיצוני: 234439/20

בפני כב' השופט יוסי טורס, סגן הנשיא

מאשימה פרקליטות מחוז חיפה - פלילי

נגד

נאשם ישראל סטויניקו

נאשם בת.פ 62070-05-20 בניהו מנשירוב

החלטה

הבקשה וטיעוני הצדדים

1. הנאשם, ישראל סטויניקו (להלן - הנאשם) עומד לדין בגין עבירות של גידול סמים, לפי סעיף 13 לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], תשל"ג-1973 (להלן - פקודת הסמים), החזקת סם שלא לשימוש עצמי, לפי סעיף 7(א)(ג) רישא לפקודת הסמים; והחזקת כלים לפי סעיף 10 לפקודת הסמים. כתב האישום מייחס לנאשם כי ביום 11.5.20 נמצא מגדל סמים בדירה ששכר החל מיום 15.3.19 (להלן - כתב האישום הראשון).

2. נגד הנאשם תלוי ועומד כתב אישום נוסף (ת.פ 62070-05-20) במסגרתו מואשם הוא יחד עם אחר בשם בניהו מנשירוב (להלן - מנשירוב) כי ב-13 מקרים שונים במהלך חודש 3/20 סחרו השניים בסם מסוכן בצוותא וכן החזיקו ביום 11.5.20 סמים מסוכנים שלא לשימוש עצמי. כתב אישום זה מייחס לנאשם עוד שלושה מקרים בהם סחר לבדו בסם מסוכן (להלן - כתב האישום השני).

3. בדיון שהתקיים ביום 28.7.20 ביקשה המאשימה לאחד את שני התיקים בהתאם לסמכות שבסעיף 90 לחוק סדר הדין הפלילי, תשמ"ב-1982 (להלן - חסד"פ). צוין כי מדובר בשני תיקים בעלי מסכת ראייתית משותפת וכי קיימים עדים משותפים רבים. בעניין זה הוסבר כי במהלך חיפוש בביתו של הנאשם בשל חשד לסחר בסמים (עם מנשירוב), במסגרת האירועים מושא כתב האישום השני, נמצאו מפתחות לדירה שבהמשך התגלתה בה מעבדת הסמים הנזכרת בכתב האישום הראשון. אישום זה הוגש על ידי הפרקליטות ואילו כתב האישום השני, הוגש על ידי לשכת התביעות וזאת בשל חלוקת העבודה בין שני הגופים (ראו תוספת ראשונה א' לחסד"פ). יצוין כי שני כתבי האישום הוגשו ביום 27.5.20.



4. המאשימה טוענת כי השיקול המרכזי לבקשתה נעוץ ביעילות הדיון ובחיסכון במשאבים שיושג מכך שלא יהיה צורך בשמיעת עדים זהים רבים בשני תיקים נפרדים. בנוסף נטען כי בכך ימנע מצב של פסיקות סותרות ביחס לעדים אלו. צוין כי שלב שמיעת הראיות בשני התיקים טרם החל וכי לא יגרם לנאשמים עיוות דין באם יאוחדו התיקים.

5. עו"ד יוני דדון המייצג את שני הנאשמים בכתב האישום השני לא חלק על כך שאיחוד שני כתבי האישום ישיג יעילות דיונית ואולם טען כי הדבר יגרום לעיוות דין. משכך טען הסנגור כי לא רק שאין מקום לאחד בין שני כתבי האישום, אלא אף ראוי להורות שהם ישמעו בפני שני מותבים נפרדים. בעניין זה טען הסנגור כי מנשירוב לא נחקר כלל על עיקר הראיות הקשורות לעבירה שמיוחסת לנאשם בכתב האישום הראשון וכן כי ראיות רבות מכתב האישום הראשון אינן קבילות נגדו ובאם יאוחדו התיקים הן תוכשרנה בכך, ולו בעקיפין, ותובאנה לידיעת בית המשפט. צוין כי חרף מקצועיותו של בית המשפט יהיה זה קשה להפריד בין הראיות והדבר עלול לגרום לעיוות דין. כן צוין כי באם ייחשף בית המשפט במסגרת שמיעת כתב האישום השני לראיות מכתב האישום הראשון, הדבר עלול להשפיע על חומרת העונש שיוטל על מנשירוב באם יורשע. ביחס לנאשם, צוין עו"ד דדון כי "אלמלא עניינו של מנשירוב לא הייתי מתנגד לאיחוד של שני האישומים".

6. עו"ד ציון שמעון, המייצג את הנאשם בכתב האישום הראשון התנגד אף הוא לבקשה וטען כי 17 עדים, שהם קונים בתיקי הסחר שבכתב האישום השני, כלל אינם רלוונטיים לכתב האישום הראשון הגם שהם רשומים גם בו. נטען כי אפשר והוא יוותר על עדים אלו ומשכך ספק אם האיחוד ישיג יעילות דיונית, שכן הוא יאלץ להמתין לחקירתם על ידי הסנגור בתיק האחר.

דין והכרעה

7. סעיף 90 לחוק סדר הדין הפלילי, קובע כי:

בית המשפט רשאי, בכל שלב שלפני הכרעת הדין, לצוות על איחוד הדיון בכתבי אישום נפרדים התלויים ועומדים באותו בית משפט, אם מותר לצרפם בהתאם להוראות סעיפים 86 או 87 ובית המשפט סבור שהצירוף לא יגרום לעיוות דין.

8. אם כך, הסמכות להורות על איחוד הדיון בשני כתבי אישום נפרדים, קמה רק אם מותר לצרפם בהתאם לסעיפים 86 או 87 לחוק. סעיפים אלו קובעים כך:

86. מותר לצרף בכתב אישום אחד כמה אישומים אם הם מבוססים על אותן עובדות או על עובדות דומות או על סדרת מעשים הקשורים זה לזה עד שהם מהווים פרשה אחת; בצירוף אישומים כאמור מותר, על אף כל דין אחר, לצרף לאישום בבית משפט מחוזי גם אישום בעבירה שאינה פשע.



87. מותר להאשים בכתב אישום אחד כמה נאשמים אם כל אחד מהם היה צד לעבירות שבכתב האישום או לאחת מהן, בין כשותף ובין בדרך אחרת, או אם האישום הוא בשל סדרת מעשים הקשורים זה לזה שהם מהווים פרשה אחת; אולם אין באי-צירופו של צד אחד לעבירה מניעה לשפיטתו של צד אחר

9. בענייננו, מדובר בשני נאשמים שונים ובמספר אישומים שונים. משכך, יש לשאול האם הייתה אפשרות להגיש נגד שני הנאשמים כתב אישום אחד הכולל את כל העבירות המיוחסות לשניהם כיום. דעתי היא כי התשובה לכך חיובית ואציין כי הנאשמים לא חלקו על מסקנה זו, אלא התמקדו בשאלת שיקול הדעת להורות כך, בשל טענתם לגרימת עיוות דין. עם זאת, ראיתי להתייחס לשאלה זו בקצרה.

10. את הנאשם ניתן היה להאשים בכתב אישום אחד בכל העבירות המיוחסות לו בשני כתבי האישום, שכן מדובר באישומים "מבוססים על אותן עובדות או על עובדות דומות או על סדרת מעשים הקשורים זה לזה עד שהם מהווים פרשה אחת". עבירות הסחר שבכתב האישום השני בוצעו לכאורה בחודש 3/20. עבירת ההחזקה שלא לשימוש עצמי בוצעה בחודש 5/20 ואילו העבירות שבכתב האישום כאן, שעניין גידול סמים, בוצעו גם הן במהלך תקופה זו. המאשימה טוענת כי המסכת העובדתית שבשני כתבי האישום דומה וקיימת זהות כמעט מוחלטת בין העדים בשתי הפרשות. הסנגורים לא חלקו על טענה זו ובמצב דברים זה, ונוכח הקרבה הרעיונית שבין העבירות והקרבה בזמן, מתקיימים תנאי סעיף 86 הנ"ל.

11. ראינו אפוא שניתן היה להגיש כתב אישום אחד נגד הנאשם בגין כל האישומים נגדו. ביחס למנשירוב, הרי שעל מנת לכלול אותו בכתב אישום (מאוחד) זה, יש להראות שכל אחד מהנאשמים "היה צד לעבירות שבכתב האישום או לאחת מהן, בין כשותף ובין בדרך אחרת". תנאי זה בוודאי מתקיים, שהרי מנשירוב והנאשם מואשמים בביצוע 13 עבירות כשותפים (בג"צ 398/83 **הרצל אביטל נ' הרכב שלושה שופטים**, פ"ד לז(3) 467).

12. הסמכות קיימת אפוא והשאלה היא אם איחוד שני כתבי האישום מקים חשש לעיוות דין המצדיק להימנע מכך. ביחס לנאשם, עו"ד דדון לא התנגד, כאמור, לאיחוד ההליכים וטענתו של עו"ד שמעון לפיה יכול היה לוותר בכתב האישום הראשון על חקירת העדים שהם הקונים, אינה מצביעה על חשש לעיוות דין אלא מדובר בטענה להיעדר יעילות שבאיחוד הדיון. עם זאת, אזכיר כי עדים אלו ממילא רלוונטיים עבורו בכתב האישום השני המתייחס אליו בעבירות הסחר.

13. אף ביחס למנשירוב לא סברתי שהוכח חשש ממשי לעיוות דין. מוכן אני לצאת מנקודת הנחה שאפשר ובמסגרת הראיות שיובאו בעת הדיון בכתב האישום הראשון יכללו ראיות שאינן קבילות כנגדו (או שקבילותן תלויה בעדות זו או אחרת), או שהן עלולות להשחיר את פניו. ואולם, טיעון זה נותר עמום וללא תוכן ממשי. בכל מקרה, לא נטען כי היחשפות לראיות מהתיק האחר עלולה לפגוע בסיכויי הגנתו והטיעון התמקד באפשרות שהיחשפות לראיות אלו עלולה להביא להחמרה בעונשו (בשל הוכחת נסיבות מחמירות). מבלי להקל ראש בתחושתו זו של מנשירוב, אינני סבור כי מדובר בתרחיש המקים חשש ממשי לעיוות דין. ראו:

"ככלל, ובהיעדר בסיס ממשי לקיום חשש שבירור האישומים במאוחד עלול לפגוע



בהגנת הנאשם, אין בית-המשפט שועה לטענה כי בעצם צירופם של אישומים המבוססים על עובדות דומות יש כדי "להשחיר" את פני הנאשם ולפגוע בסיכויי שגירתו ביחס לאישום זה או אחר תזכה לאמונו של בית-המשפט. ... וחזקה על השופטים - כיד מקצועיותם וניסיונם - שידעו להכריע בדבר עצם אשמתו של העותר ומהותה, בכל אחת מן הפרשיות, על יסוד התשתית הראייתית שתונח לפניהם" (בג"ץ 5283/98 **חדר נ' הרכב כב' שופטי בית המשפט המחוזי בירושלים**, נה(3) 721 (1998))

וכן:

"העולה מכאן הוא כי ההאשמה של מספר נאשמים בכתב אישום אחד, שיטה אשר בה נוקטים למען קיומם של סדרי דין סבירים ויעילים, טומנת בחובה מעיקרה את הסכון כי דבריו ותגובותיו של האחד יהיו בעלי השלכה, ותהיה זו עקיפה, על הגנתו של השני. עצם ההודאה בעובדות הכורכת לעתים בעקיפין גם את מי שאינו מודה כאמור אך מובא לדין בפני אותו שופט על פי אותו כתב אישום, עלולה להיות בלתי-נוחה לנאשם שאינו מודה ויהיה זה לפחות מבחינת תחושתו הסובייקטיבית. דא עקא, המחוקק לא שלל הווצרותן של נסיבות כאמור, כי סבר ככל העולה מן האמור בסעיף 87, כי יש להתיר צרופי נאשמים. אך מובן שלו ננקטה שיטת האיסור על צירוף נאשמים יכול היה הדבר לחייב לעתים, קיומו של משפט חוזר תוך שמיעת אותם עדים, פעמים מספר ותופעה כזו נוגדת באופן ברור וגלוי את האינטרס הציבורי. מכאן כי סעיף 87 הוא מעיקרו ולפי עצם טבעו מעין פשרה בין מניעתה ההחלטית של כל השלכה עקיפה על ענינו של נאשם לבין המגמה למנוע ככל האפשר דיוני כפל ושלוש". (ע"פ 9/87 דגני נ' מדינת ישראל, פ"ד מא(1) 130 (1987))

14. בצד העובדה שלא הוצגו נימוקים משכנעים לקיומו של חשש ממשי לעיוות דין, אין חולק בדבר התועלת הדינית שתושג באיחוד הדיונים. מדובר בתיקים בהם עדים רבים - 47 בכתב האישום הראשון ו-80 בכתב האישום השני - ואשר רובם המכריע של העדים שבכתב האישום הראשון נכללים גם בכתב האישום האחר. שמיעתם בשני הליכים נפרדים אינה יעילה, היא תביא לבזבוז זמן ממשי ואף עלולה להביא לפסיקות סותרות (ראו: ת"פ (מחוזי נצ') 2436-12-15 **מדינת ישראל נ' אורי אלבז** (05.09.2017)). אעיר כי הנאשם עצור עד תום ההליכים בשני התיקים (ואילו מנשירוב עצור באיזוק אלקטרוני) ואף נתון זה תומך בצורך ביעילות ובסיום מהיר של ההליכים. אכן, יעילות אינה חזות הכל וככל שהדבר יגרום עיוות דין, ייסוג השיקול בדבר יעילות מפני הפגיעה בזכויות נאשם, ואולם, לא שוכנעתי כאמור, מקיומו של חשש ממשי לעיוות דין באם יאוחד הדיון בשני התיקים. התוצאה היא שיש לקבל את הבקשה ולהורות על איחוד הדיון בשני כתבי האישום. עם זאת, בעת קביעת התיקים להוכחות יינתנו הוראות אשר יקלו דיונית על מנשירוב את ניהול ההליך.

15. אני מקבל אפוא הבקשה ומורה על **איחוד הדיון בתיק זה עם ת.פ. 62070-05-20; המזכירות תקשור בין שני התיקים.**



הצדדים מוזמנים להקראה ומתן תשובה לאישום בשני התיקים ליום 6.8.20 שעה 11.00

המזכירות תשלח ההחלטה גם לעו"ד יוני דדון בת.פ 62070-05-20

הנאשם ישראל סטויינקו יוזמן באמצעות שב"ס.

ניתנה היום, י"ב אב תש"פ, 02 אוגוסט 2020, בהעדר הצדדים.